

Publicerad 2009-01-24 19:43 av Marlene Anna Linnéa

Vanilj. Jag säger det flera gånger. Jag säger det, för att det är ett vackert ord. Det är en smak på tungan, en len och krämig färg, en svalka under solvarma sommardagar. Jag upprepar ordet, tills det saknar betydelse. Då börjar säga något annat.

Du talar om det vackra

Jag undrar om du är en sådan person, som kan gå in i ett rum utan att synas. Det är jag. Ibland brukar jag skrika tills ögonen blir blinda, ända tills ingen syns längre. Men jag ser mig i dig, hoppas du känner det, i annat fall skulle vi inte befinna oss här tillsammans.

Undrar, det gör jag ännu, jag undrar hur länge du kommer använda mitt hjärta som stötdämpare. Ditt sinne blir svagt när du är utan gränser, förvirrad i dina inre rum av spegelkammare. Så jag undrar, min vän, hur länge du ska missbruka mitt tålamod.

Jag frågade, om jag fick berätta att jag saknar, en svår fråga att ställa. Ännu svårare att svara på. Men sången, den ville hitta ut, viskade svagt när du tittade åt ett annat håll. Den rodnade och bleknade, smälte bort efter att den hade förvandlats till en istapp i bröstet.

Svältfödd på bekräftelse, törstande efter kärlek, så lever du ditt liv. Men du kommer finna glädje i världen utanför, jag kan ge dig löfte om vila, då du återfått styrkan.

Det är inte alltid fel att förstå med hjärtat, det är inte alltid logiken som styr vägen mot sanningen. Det har du lärt mig en gång. Och även om jag blundar, känner jag hur du ser mig, hur du hör och tänker på mig. Jag vet att jag finns.

Och jag frågar mig då, hur det kommer sig att du gömmer så vackra ögon, undrar varför du inte vill kallas vid ditt sanna namn. Men jag förstår, jag förstår att du har det svårt, men saknar dig så fruktansvärt. Och jag längtar. Alla de gånger jag ser dig irra omkring under någon annans skymningshimmel.

Men mina händer känns stela. De skapar inte längre, vet inte vad de kan, inte heller vad de vill. Vet egentligen inte vad jag förmår och ibland, ibland när jag ser svalorna, då stelnar mina tankar. Det är som om världen växer. Mörkret sluter sig tätt runt om mig, ser inte det du talar om, kan inte urskilja den väg jag önskar följa.

Det finns en skör ton i varje människa, det finns en strof som berättar om varje livsöde. Med så många händer som drar i dig, finns det ingen som drar dig framåt, ingen som drar dig upp. Men jag skönjer ett ljus i dina ögon och alla linjer i din hand vittnar om något annat än det du ser.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marlene Anna Linnéa med Poeter.se id #6655 innehar upphovsrätten